

Sygn. akt II AKa 383/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Tadeusz Kielbowicz
Sędziowie:	SSA Edward Stelmasik SSO del. do SA Klara Łukaszewska (spr.)
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art. 152 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 4 czerwca 2013 r. sygn. akt III K 74/12

I. zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. K. utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego, nadto wymierza mu 60 zł opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

R. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w miesiącu lipcu 2006 roku w O. za zgodą M. P. przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

II. w dniu 01 czerwca 2005 roku w O. za zgodą S. C. przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

III. w dniu 15 lutego 2005 roku w O. za zgodą V. D. przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

IV. w dniu 22 października 2005 roku w O. za zgodą M. D. przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

V. w dniu 16 lutego 2005 roku w O. za zgodą E. G. przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

VI. w dniu 16 października 2004 roku w O. za zgodą D. J. przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

VII. w dniu 09 marca 2005 roku w O. za zgodą B. J. przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

X. w dniu 21 maja 2005 roku w O. za zgodą E. K. przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

XI. w dniu 27 listopada 2004 roku w O. za zgodą I. K. przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

I. w dniu 26 lipca 2005 roku w O. za zgodą B. M. przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

I. w dniu 12 września 2004 roku w O. za zgodą D. R. przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

XVII. w dniu 04 kwietnia 2005 roku w O. za zgodą M. S. (1) przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

XVIII. w dniu 07 września 2005 roku w O. za zgodą M. S. (1) przerwał jej ciążę z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 7.01.1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży

to jest o czyn z art. 152 § 1 kk

M. K. został oskarżony o to, że:

XX. w lipcu 2006 roku w O. udzielił pomocy ciężarnej M. P. w przerwaniu jej ciąży, w ten sposób iż wiedząc, iż ma zamiar usunąć ciążę, swoim zachowaniem ułatwił jej dokonanie tego czynu, pożyczając jej środki pieniężne w wysokości 600 zł oraz dostarczając środek transportu w postaci swojego samochodu

to jest o czyn z art. 152 § 2 kk

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 4 czerwca 2013 r. (sygn. akt III K 74/12) rozstrzygnął:

1. uznał oskarżonego **R. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt **I, II, III, IV, V, VI, VII, X, XI, XII, XV, XVII, XVIII** zarzutu, z tą zmianą, że w opisie czynu z zarzutu III zapis (...) zastępuje zapisem (...) oraz przyjmuje, że czyny te stanowią one ciąg przestępstw z art. 152 § 1 kk w przy zast. art. 91 § 1 kk i za to na podstawie tych przepisów wymierzył oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. uznał oskarżonego **M. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **XX zarzutu**, to jest przestępstwa z art. 152 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu w związku z art. 152 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca;
3. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu **R. K. (1)** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;
4. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu **M. K.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;
5. na podstawie art. 39 pkt 2 kk w zw. z art. 41 § 1 kk i w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. K. (1) zakaz wykonywania zawodu lekarza na okres 4 (czterech) lat;
6. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu lekarza zaliczył oskarżonemu R. K. (1) okres rzeczywistego stosowania środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w wykonywaniu zawodu lekarza ginekologa w zakresie prowadzonej prywatnej praktyki ginekologicznej w Prywatnym Gabinetcie Ginekologicznym w O. przy ulicy (...) w okresie od dnia 6 czerwca 2007 r. do dnia 6 czerwca 2011 r., uznając ów środek karny za wykonany w całości;
7. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł od oskarżonego R. K. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 15. 300 (piętnaście tysięcy trzysta) złotych;
8. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonego R. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w części nań przypadające, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych;
9. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonego M. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w części nań przypadające, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł tylko oskarżony M. K. za pośrednictwem swojego obrońcy zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie wszechstronnej oceny dowodów w postaci zeznań świadków D. K. i M. S. (2), a w konsekwencji błędne przyjęcie, że oskarżony w lipcu 2006 roku: świadomie udzielił pomocy ciężarnej M. P. w przerwaniu jej ciąży, wiedział, że ma ona zamiar przeprowadzić nielegalny zabieg usunięcia ciąży, że wiedział, iż pożyczca jej środki pieniężne w wysokości 600 zł. oraz dostarcza środek transportu w postaci swojego samochodu w celu przeprowadzenia nielegalnego zabiegu aborcyjnego.

2. z ostrożności procesowej, na wypadek uznania przez sąd, że oskarżony w lipcu 2006 roku udzielił pomocy ciężarnej M. P. w przerwaniu jej ciąży, w ten sposób, iż wiedząc, że ma ona zamiar usunąć ciążę, swoim zachowaniem ułatwił jej dokonanie tego czynu – obrazę prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 152 § 2 k.k. a w konsekwencji nietrafne przyjęcie, że podwiezienie przez oskarżonego M. P. do lekarza R. K. (1) i udzielenie pożyczki mieści się w ramach znamienia „udzielenia kobiecie ciężarnej pomocy w przerwaniu ciąży”, skoro takie zabiegi są wprawdzie ułatwieniami, ale zbyt odległymi, by konstruować odpowiedzialność za pomocnictwo do konkretnego czynu popełnionego „wbrew warunkom ustawy”

Obrońca oskarżonego M. K. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie jest zasadna.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu obrazę przepisów postępowania, która według skarżącego miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. i pozostającego z nim w związku zarzutu dokonania błędnych ustaleń faktycznych przez Sąd meriti co do świadomości oskarżonego M. K., że udziela pomocy M. P. w przerwaniu ciąży to zarzut ten jest chybiony.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Okręgowy w omawianym zakresie dokonał analizy zgromadzanego materiału dowodowego nie naruszając granic wyznaczonych zasadami wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego, a poczynione ustalenia faktyczne były wynikiem swobodnej, zgodnej z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k., oceny dowodów.

Zarzut podnoszony przez skarżącego aby był skuteczny, nie może się sprowadzać do polemiki z ustaleniami sądu, a powinien wskazywać jakich konkretnie uchybień w zakresie, określonym treścią art. 7 k.p.k. dopuścił się Sąd I instancji, dokonując oceny dowodów. Tymczasem obrońca oskarżonego w istocie przedstawia alternatywną wersję tejże oceny w oparciu o wyjaśnienia M. K. i zeznania M. S. (2) z postępowania jurysdykcyjnego, nie popartą przy tym argumentami tego rodzaju, które mogłyby skutecznie podważyć stanowisko Sądu I instancji.

Rację ma skarżący, że Sąd Okręgowy uznał za istotne zeznania świadka D. K., jednakże wyłącznie w zakresie w jakim wspierały one relację M. P., że w lipcu 2006 r. była ona w ciąży z M. S. (2), o czym wraz z partnerem poinformowali świadka i oskarżonego. (str. 36 uzasadnienia). Z szeroko bowiem przytoczonych przez Sąd I instancji, a powielonych przez obrońcę w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego fragmentów zeznań świadka, wynikał brak wiedzy D. K. co do okoliczności czy M. K. pożyczał M. P. i jej ówczesnemu partnerowi „, pieniądze na zabieg przerwania ciąży oraz czy zawoził ją w tym celu do lekarza. Tym samym, zeznania te pomimo, że uznane przez Sąd Okręgowy za wiarygodne nie mogły stanowić jak zasadnie wskazuje obrońca oskarżonego, i co istotne nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych co do winy i sprawstwa oskarżonego, a co wynika wprost z części faktycznej uzasadnienia (str. 18 uzasadnienia) w przeciwieństwie do złożonych przede wszystkim na etapie postępowania przygotowawczego zeznań M. S. (2) oraz zeznań M. P..

Nie sposób nie podzielić stanowiska Sądu I instancji, że wskazane relacje w powyższym zakresie są spójne i wzajemnie się uzupełniają. Z zeznań M. P. i M. S. (2) wynika, że gdy tylko zaistniało podejrzenie, że kobieta znajduje się w ciąży informowali o tym D. K. i M. K., szukając u nich rady. Gdy w końcu M. P. zdecydowała się, że nie urodzi dziecka z uwagi na trudną sytuację materialną i brak gotowości do macierzyństwa (k. 9), a lekarz R. K. (2) zgodził się wykonać zabieg przerwania ciąży, to brakujące im pieniądze na ten cel pożyczyci od oskarżonego. „M. wiedział na co są te pieniądze” (zeznania M. P. k. 10). „Resztę kwoty pożyczyciśmy od M. K.. (...) On wiedział, że to jest na zabieg” (zeznania M. S. (2) k. 21). Podobnie spójne pozostają relacje wskazanych świadków co do okoliczności, iż oskarżony miał świadomość, że zawoził M. P. na zabieg przerwania ciąży. M. P. zeznała, że po umówieniu zabiegu poprosili M. K. by ich zawiózł, co ten uczynił i czekał z jej partnerem w samochodzie pod gabinetem lekarza, a następnie

odwiozł do siebie do domu. „M. wiedział, że po znieczuleniu mogę się źle czuć i powiedział, że lepiej, żebym nie chodziła ulicą i przetransportować mnie samochodem” (k. 9). Relację partnerki w swoich zeznaniach potwierdził M. S. (2) (k. 21). Zasadnie tym samym Sąd Okręgowy uznał wskazane zeznania świadków za wiarygodne, a w konsekwencji nie dał wiary relacji M. S. (2) złożonej w postępowaniu sądowym, tym bardziej że świadek nie potrafił w sposób przekonujący podać powodów jej zmiany, na co słusznie zwraca uwagę Sąd meriti.

Ustaień powyższych nie może podważyć podnoszona przez obrońcę okoliczność, że wyjaśnienia oskarżonego i M. S. (2) z postępowania jurysdykcyjnego pozostają w zgodzie co do faktu, że M. K. wielokrotnie pożyczał pieniądze świadkowi i na jego prośbę podwoził go samochodem w różne miejsca. Jeżeli bowiem oskarżony pozostawał ze świadkiem w bliskich relacjach i wielokrotnie służył mu pomocą w różnych sprawach, to tym bardziej logicznym jest, że udzielił partnerce kolegi pomocy w sprawie dla niego istotnej, a wskazana zażyłość tłumaczy, dlaczego M. S. (2) z M. P., znajdując się w trudnej dla nich sytuacji, zwrócili się właśnie do oskarżonego.

Wbrew zatem podnoszonym przez skarżącego zarzutom zgodzić się należy z krytyczną oceną wyjaśnień oskarżonego M. K. dokonaną przez Sąd I instancji, co do okoliczności, że nie miał on świadomości, iż udziela pomocy M. P. w przerwaniu ciąży poprzez udzielenie jej pożyczki w kwocie 600 zł oraz dostarczenie środka transportu, skoro pozostają one w sprzeczności z zeznaniami zarówno M. P., jak i M. S. (2). Zauważyć przy tym należy, że skarżący we wniesionym środku odwoławczym w ogóle nie odnosi się do oceny wiarygodności zeznań świadka M. P., a które to Sąd Okręgowy w całości uznał za prawdziwe.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż kwestionowane w apelacji ustalenia i oceny poprzedzone zostały ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) oraz stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a także zostały należycie i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). W tym stanie rzeczy przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. Pod tą ochroną pozostają zarazem będące jej wynikiem ustalenia i oceny stanowiące podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. wyrok SN z dnia 22 lutego 1996 r., sygn. akt II KRN 199/95, OSN PiPr 1996/10/10; wyrok SN z dnia 16 grudnia 1974 r., sygn. akt Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47; wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 r., sygn. akt WRN 149/90, OSNKW 199/7-9/41).

Za chybiony, choć dopuszczalny jako zarzut ewentualny należy uznać drugi z podnoszonych przez skarżącego zarzutów tj. zarzut obrazy prawa materialnego. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 maja 2013 r. II AKa 77/13 LEX nr 1322870).

Skarżący zarzucił Sądowi I instancji błędną wykładnię art. 152 § 2 k.k. poprzez nietrafne przyjęcie, że podwiezienie przez oskarżonego M. P. do lekarza R. K. (2) i udzielenie pożyczki mieści się w ramach znamienia „udzielenia kobiecie ciężarnej w pomocy w przerwaniu ciąży” skoro takie zabiegi są wprawdzie ułatwieniami, ale zbyt odległymi by konstruować odpowiedzialność za pomocnictwo do konkretnego czynu popełnionego „wbrew warunkom ustawy”. Na poparcie wskazanej tezy skarżący przytoczył fragment komentarza prof. Andrzeja Marka do art. 152 § 2 k.k., w którym to komentator podając przykłady pomocnictwa w przerwaniu ciąży wskazane przez prof. O. Górniok w postaci sfinansowania zabiegu przerwania ciąży oraz przez J. W. w postaci organizowania tzw. turystyki aborcyjnej do krajów, w których warunki dopuszczalności przerywania ciąży są liberalniejsze, poddaje te poglądy w wątpliwość, jednakże bez szerszego uzasadnienia swojego stanowiska.

Co prawda Sąd Okręgowy wyjaśniając podstawę prawną zaskarżonego wyroku do powyższej kwestii się nie odniósł, choć przy rozbieżności poglądów w doktrynie powinien, to Sąd Apelacyjny jednak w pełni podziela wyrażony pogląd, że zachowania przypisane oskarżonemu M. K. wypełniały znamiona przestępstwa z art. 152 § 2 k.k.

Nie budzi żadnych wątpliwości, że czynność sprawcza określona w przepisie art. 152 § 2 k.k. odpowiada w pełni pomocnictwu w rozumieniu art. 18 § 3 k.k. Strona przedmiotowa pomocnictwa polega na ułatwianiu popełnienia czynu

zabronionego, co może w szczególności polegać na dostarczaniu narzędzia, środka przewozu, rady lub informacji. Chodzi zatem o takie zachowania, które obiektywnie rzecz biorąc ułatwiają popełnienie czynu zabronionego, o czym przesądza określenie ustawowe „ułatwia”, a bez których sprawca mógłby się obyć. Pomocnictwo bowiem nie musi mieć charakteru kauzalnego w stosunku do czynu bezpośredniego sprawcy, w tym znaczeniu że ma być dlań warunkiem sine qua non. (por. Andrzej Wąsek Kodeks karny Komentarz t. I (art. 1 – 31), Gdańsk 1999 str. 271 – 272).

Strona podmiotowa pomocnictwa charakteryzuje się natomiast zamiarem, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, przy czym chodzi tu zarówno o zamiar bezpośredni, jak i wynikowy. Udzielający pomocy chce, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, albo przewidując możliwość dokonania przez inną osobę czynu zabronionego godzi się na to. Pomocnik musi mieć przy tym wyobrażenie konkretnego czynu zabronionego, który ma być popełniony lub jest popełniany przez inną osobę oraz odpowiada w granicach swego zamiaru. (por. Kazimierz Buchała, Andrzej Zoll „Kodeks karny. Część ogólna” Komentarz do art. 1 – 116 Kodeksu karnego Zakamycze 1998 str. 187).

Słusznie zatem Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony M. K. wiedział, że M. P. chce usunąć ciążę wbrew przepisom ustawy i chciał aby ten zamiar zrealizowała. Nie przekonują przy tym wyjaśnienia oskarżonego, że jest przeciwnikiem aborcji. Ani z relacji M. P., ani M. S. (2) nie wynika bowiem, aby oskarżony odwoził kobietę od wykonania tego zabiegu, czy też próbował ustalać czy zabieg ten wykonany zostanie legalnie, czy też aby wyraził jakkolwiek sprzeciw wobec tej decyzji i odmówił pomocy z uwagi na swoje poglądy. Dokonanie zabiegu jak wynika z relacji świadków odradzała M. P. wyłącznie D. K., ale nie dlatego, że zabieg ten był nielegalny, ale wyłącznie dlatego, że miała ona świadomość, iż decyzja ta może stać się dla kobiety dopuszczającej się przerwania ciąży traumatycznym przeżyciem.

Nie budzi tym samym wątpliwości, że zachowanie M. K. polegające na pożyczeniu M. P. kwoty 600 zł, a tym samym dofinansowanie zabiegu przerwania ciąży kwotą niezbędną dla wykonania tego zabiegu w sytuacji, gdy nie dysponowała ona całością środków pieniężnych, jakich zażądał od niej za wykonanie zabiegu lekarz R. K. (1) oraz zadeklarowanie podwiezienia jej do gabinetu lekarskiego w dacie tego zabiegu, ułatwiło jej wykonanie przerwania ciąży a zamiarem oskarżonego była pomoc znajomej w tym zakresie. W sytuacji zatem, gdy oskarżony w zamiarze bezpośrednim pomógł w sposób opisany wyżej w wykonaniu M. P. zabiegu przerwania ciąży wbrew przepisom ustawy, mając pełne wyobrażenie konkretnego czynu zabronionego, który ma być przez nią popełniony to oczywistym jest, że swoim zachowaniem wypełnił znamiona pomocnictwa z art. 18 § 3 k.k., a co za tym idzie czynu zabronionego z art. 152 § 2 k.k. Powołany zaś przez obrońcę oskarżonego pogląd, w realiach niniejszej sprawy nie może znaleźć zastosowania, choć nie można wykluczyć co oczywiste, że mogłyby się zrealizować w innym stanie faktycznym. Podkreślić przy tym należy, że obrońca oskarżonego nie przedstawił żadnych konkretnych argumentów, które mogłyby się odnieść do ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego.

Kierunek apelacji zobowiązywał Sąd Odwoławczy do kontroli zaskarżonego wyroku również co do rozstrzygnięcia o karze orzeczonej względem oskarżonego M. K..

Sąd I instancji prawidłowo ocenił przesłanki wpływające na wymiar kary orzeczonej względem oskarżonego, mając na uwadze, że udzielenie pomocy M. P. polegało na dwóch różnych zachowaniach oraz uprzednią karalność oskarżonego. Pomimo to orzeczono wobec M. K. karę w minimalnym wymiarze 1 miesiąca, a nadto warunkowo zawieszono jej wykonanie także na minimalny okres próby wynoszący 2 lata. Tak ukształtowane rozstrzygnięcie o karze w żadnej mierze nie sposób uznać za rażące surowe.

Z powyższych względów, wobec bezzasadności zarzutów apelacji i nie dopatrując się nadto podstaw do stosowania z urzędu dyrektywy z art. 439 k.p.k., tudzież art. 440 k.p.k., Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok – jako trafny i prawidłowy – utrzymał w mocy (art. 437 § 1 kpk).

Stosownie do art. 636 § 1 k.p.k. natomiast kosztami postępowania odwoławczego obciążono oskarżonego.